

Arrest

nr. 289 710 van 1 juni 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. MBENZA MBUZI
Alcyonstraat 95
1082 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 6 januari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 september 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat Y. MBENZA MBUZI verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. BORTOLAZZI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 1 maart 2019 toe op het Belgische grondgebied en diende op 8 maart 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 25 juni 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 15 oktober 2021 (RvV 15 oktober 2021, nr. 262 281).

1.3. Verzoeker diende op 13 juli 2021 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 20 september 2022 een beslissing waarin de in punt 1.3. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 8 december 2022 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.07.2021 werd ingediend door :

T.(…), F.(…) (N° R.N. (…)), né à (…) le (…)

Aussi connu comme né le (…)

Aussi connu comme D.(…), Z.(…) G.(…), geboren op (…), nationalité: Namibie

Nationalité : Angola

Adresse : (…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een aanvaardbare kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Ter staving van zijn identiteit legt betrokkene een Angolees paspoort voor, met N (…), afgeleverd op 23.01.2019. Deze paspoort kan door onze diensten echter niet aanvaard worden daar het om een vervalsing of een vals paspoort gaat. Uit het verslag van de Centrale Dienst ter Bestrijding van Valsheden van de Federale Politie dd. 15.09.2022 blijkt namelijk dat de MRZ-code van dit paspoort foutief is waardoor het dus niet afgeleverd kan zijn door de Angolese autoriteiten. Het type vervalsing kon op basis van de voorgelegde kopie niet vastgesteld worden maar het document is duidelijk vals. Betrokkene heeft bijgevolg getracht de Belgische overheid te misleiden; de vaststelling van het bedrieglijk handelen, volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel “fraus omnia corrumpit”.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat hij op 01.03.2019 naar België kwam met een geldig Schengenvisum, afgeleverd door de Belgische autoriteiten in Zuid-Afrika, onder volgende identiteit en nationaliteit: D.(…), Z.(…) G.(…), geboren op (…), van Namibische nationaliteit. De RVV stelt in haar arrest van 10.12.2007, nr. 4623 dat de aanvraag om machtiging tot verblijf niet anders dan onontvankelijk kan worden verklaard wanneer iemands identiteit onzeker is, wat uit hetgeen voorafgaat duidelijk blijkt.

De documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag is dus niet vervuld.

Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf, dd° 13.07.2021 door betrokkene ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en gezien de asielaanvraag dd° 08.03.2019 van betrokkene op genoemde datum nog in behandeling was, werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4 § 3 van de wet van 15 december 1980)

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en het evenredigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker betoogt hierbij als volgt:

“AANGEZIEN artikel 9 bis, §1 van bovengenoemde wet van 15 december 1980 bepaalt dat:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven”;

Dat artikel 9 bis §1 al. 2 bepaalt dat:

"De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst."

Hieruit volgt dat de vreemdeling die op grond van artikel 9 bis een aanvraag tot verblijfsmachtiging indient, het bewijs van zijn identiteit moet leveren door middel van een erkend nationaal paspoort, een gelijkwaardig reisdocument of een nationale identiteitskaart over te leggen, tenzij hij is vrijgesteld van de verplichting tot het overleggen van een identiteitsbewijs;

Als duidelijk bewijs van zijn identiteit heeft verzoeker een kopie van zijn Angolese nationale paspoort overgelegd, een document dat door de autoriteiten van zijn land volgens de daarin vermelde vermeldingen is afgegeven;

Dat verweerder dit document echter opzij heeft gezet op grond dat dit paspoort niet als identiteitsbewijs kan worden beschouwd omdat uit een onderzoek van de federale politie werd besloten dat het document vervalst is;

Dat verweerder derhalve verzoekers' verzoek tot verblijfsmachtiging heeft afgewezen op grond van het beginsel "fraus omnia corrumpit";

Verzoeker stelt met klem dat hij niet de auteur van de vervalsing is;

Dat verzoeker meent dat dit paspoort is afgegeven door zijn nationale autoriteiten en dat hij zich niet heeft bemoeid met de totstandkoming ervan;

Dat verzoeker niet door verwerende partij of de federale politie werd gehoord betreffende de wijze waarop hij in het bezit van dit paspoort is gekomen;

Verzoekster is van mening dat de bestreden beslissing in strijd is met het algemene beginsel van het recht om te worden gehoord, en derhalve met het beginsel van behoorlijk bestuur, voorzichtigheid, zorgvuldige voorbereiding van administratieve beslissingen en gewetensvol beheer;

Dat het recht om te worden gehoord in gerechtelijke of administratieve procedures een essentieel onderdeel is van de rechten van de verdediging;

Dat artikel 41, lid 2, onder a), van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, hierna "het Handvest" genoemd, bepaalt dat:

"Artikel 41 - Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;

c) de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Unie van de schade die door haar instellingen of door haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen."

Het recht om te worden gehoord is derhalve goed verankerd als algemeen beginsel van het recht van de Unie;

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van de EU en het Gerecht van eerste aanleg blijkt dat "het recht om te worden gehoord aan eenieder de mogelijkheid garandeert om zijn standpunt in de loop van de administratieve procedure en vóór de vaststelling van enig besluit dat zijn belangen kan schaden, op nuttige en effectieve wijze kenbaar te maken"

Dit houdt in dat de administratie naar behoren rekening moet houden met de opmerkingen van de belanghebbende, alle relevante gegevens zorgvuldig en onpartijdig moet onderzoeken en haar beslissing op basis daarvan moet motiveren;

Verzoeker bevestigt aldus dat hij te goeder trouw heeft gehandeld en vertrouwen had in de autoriteiten die het paspoort hebben afgegeven, dat voor een leek als verzoeker alle kenmerken van een authentiek document vertoont;

Dat verwerende partij derhalve het beginsel "fraus omnia corrumpit" niet op verzoeker kon toepassen;

Wat het feit betreft dat verzoeker in België is aangekomen onder een andere identiteit met een geldig Schengenvizum, heeft verzoeker dit punt reeds toegelicht tijdens zijn asielpprocedure, zodat zijn echte

naam T.(...) F.(...) werd gehandhaafd en hij in de beslissingen van het CGVS en de RvV als zodanig wordt vermeld;

Dat verweerder dus onterecht stelt dat de identiteit van verzoeker onzeker is;

Bovendien was verzoeker ten tijde van de indiening van zijn aanvraag tot regularisatie nog steeds een asielzoeker, aangezien zijn asielprocedure nog aanhangig was bij de RvV;

Dat op grond van artikel 9 bis § 1, al. 2 wordt bepaald dat:

"De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.", verwerende partij had dus rekening moeten houden met zijn status van asielzoeker en hem moeten vrijstellen van het overleggen van een identiteitsbewijs;

Dat verwerende partij in elk geval rekening had moeten houden met verzoekers status van asielzoeker, waarvan hij goede op de hoogte was;

Dat er op grond van het voorgaande duidelijk sprake is van een kennelijke beoordelingsfout van de verwerende partij en van schending van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980;

Dat er in dit geval ook sprake is van een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen;

De bestreden beslissing is op dit punt niet of onvoldoende gemotiveerd en moet nietig worden verklaard;

Er zij aan herinnerd dat, om aan de wensen van de wetgever te voldoen, de door verwerende partij tegen verzoeker genomen administratieve beslissing rechtens moet zijn gemotiveerd overeenkomstig de vereisten van de wet van 29 juli 1991. Artikel 2 van deze wet stelt als beginsel de verplichting in om elk administratieve beslissing van individuele strekking formeel te motiveren;

Deze bepaalt dat een dergelijke motivering "bestaat in de vermelding in de beslissing van de juridische en feitelijke overwegingen waarop de beslissing is gebaseerd". De motivering moet "adequaat" zijn (artikel 3), hetgeen betekent dat het duidelijk betrekking moet hebben op de beslissing, dat het duidelijk, nauwkeurig, volledig en toereikend moet zijn;

Het volstaat dus niet dat uit het administratief dossier de feiten blijken waarop het de beslissing is gebaseerd om het als rechtens voldoende gemotiveerd te beschouwen (zie D. VANDERMEERSCH, Chron. de jurispr. "L'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers", J.T., 1987, blz. 588, nr. 43 e.v.);

Dat men zich dus uitsluitend moet beperken tot de motieven die in de beslissing wordt vervat (zie Raad van State, 30 maart 1993, arrest 42.488);

Dat de beslissing van verwerende partij in de onderhavige zaak een motiveringsgebrek bevat, hetgeen overeenstemt met een gebrek aan motivering;

Dat hierdoor duidelijk artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 werd geschonden;

Dat het eerste middel gegrond is;"

2.2. Het eerste middel is niet-ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van het hoorrecht, zoals vervat in artikel 41.2 van het Handvest.

Artikel 41.2 van het Handvest richt zich enkel tot de instellingen en organen van de Unie, zodat verzoeker zich hierop niet rechtstreeks kan beroepen. Desondanks vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht. Om toepasselijk te zijn, is wel vereist dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing uitvoering geeft aan het (secundair) Unierecht. De beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt afgewezen omwille van de niet-naleving van de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde is evenwel een beslissing die louter op nationale wetgeving is gestoeld en geen uitstaans heeft met het Unierecht (zie ook RvS 23 januari 2020, nr. 13.637 (c)).

2.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel (of van het proportionaliteitsbeginsel dat er een bijzondere toepassing van is) als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel (en van het proportionaliteitsbeginsel) kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende

administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.6. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetbepaling luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.

(...)"

Onderhavig geschil betreft in wezen de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet. In de Ministeriële Omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (B.S., 4 juli 2007) wordt deze documentaire ontvankelijkheidsvereiste verduidelijkt:

"b) Identiteitsdocument of vrijstelling

Het nieuwe artikel 9bis stelt als algemene regel dat de vreemdeling dient te beschikken over een identiteitsdocument. In dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. (5) Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog steeds geldig zijn."

2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn humanitaire regularisatie-aanvraag van 13 juli 2021 een kopie van een Angolees paspoort voegde dat op 23 januari 2019 te Luanda zou zijn afgeleverd. Uit de gegevens van dit paspoort blijkt dat hij in 2001 in Luanda geboren zou zijn en de Angolese nationaliteit zou hebben. Uit een verslag van het bureau 'documenten' van de Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valsheden van de Federale Politie van 14 september 2022 blijkt dat bepaalde controlecijfers uit de MRZ-zone (*Machine Readable Zone*) niet correct zijn hetgeen uitgifte door de officiële Angolese autoriteiten uitsluit, waardoor dit paspoort duidelijk vals is. Uit onderzoek van verzoekers vingerafdrukken naar aanleiding van zijn verzoek om internationale bescherming was dan weer gebleken dat hij in 2018 als meerderjarige op de Belgische vertegenwoordiging in Kaapstad (Zuid-Afrika) een visum type C had aangevraagd met een Namibisch paspoort als lid van een Namibische voetbalploeg. Verzoeker blijkt D. Z. G. te heten en een Namibisch onderdaan te zijn die op 7 april 1997 geboren is te Windhoek (Namibië).

2.8. Verzoeker ontkent “*met klem*” dat hij de auteur van de vervalsing is en dat hij te goeder trouw heeft gehandeld. Verzoeker weerlegt nochtans de vaststelling niet dat hij in 2018 als meerderjarige een visum aanvraag met een paspoort met andere persoonsgegevens en zich naderhand in België als minderjarige verzoeker om internationale bescherming manifesteerde waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris rechtsgeldig kon concluderen dat hij “*bijgevolg (heeft) getracht de Belgische overheid te misleiden*”. ; de vaststelling van het bedrieglijk handelen, volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel “*fraus omnia corrumpit*”. Los van de vraag of verzoeker al dan niet te goeder trouw was en onafhankelijk van de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming, is uit onderzoek gebleken dat het voorgelegde paspoort vals is, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris dit onmogelijk als een “*identiteitsdocument*” in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan aanvaarden en de aanvraag hoe dan ook onontvankelijk moet verklaren.

2.9. In zoverre verzoeker zich *a posteriori* op de vrijstellingsgrond uit artikel 9bis, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet beroept, dient te worden aangestipt dat verzoeker deze vrijstellingsgrond in het kader van zijn regularisatie-aanvraag van 13 juli 2021 niet had ingeroepen. Verzoeker liet zelfs uitschijnen dat hij wél over “*een identiteitsdocument beschikt*”, zoals bedoeld in artikel 9bis, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet. Hij kan de gemachtigde van de staatssecretaris dus geen onzorgvuldigheid of motiveringsgebrek verwijten doordat bij het nemen van de beslissing met zijn status van verzoeker om internationale bescherming geen rekening werd gehouden.

2.10. Verzoeker heeft geen schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aangetoond. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing berust op onjuiste feitelijke of juridische grondslagen, noch dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht of op onevenredige wijze zijn bevoegdheid zou hebben gehanteerd. Er blijkt geen schending van het zorgvuldigheids- en/of het evenredigheidsbeginsel, noch een schending van de motiveringsplicht.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.11. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker stelt in zijn tweede middel het volgende:

“OVERWEGENDE DAT de bestreden handeling artikel 8 EVRM miskent, dat toepassing dient te vinden gelet op de door verzoeker ingeroepen familie- en gevoelsbanden in België;

Dat verzoeker van mening is dat de bestreden beslissing zijn door artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden gewaarborgde recht op een privé- en gezinsleven schendt;

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dat het Europees Hof voor de rechten van de mens er reeds herhaaldelijk aan heeft moeten herinneren dat de begrippen privé- en gezinsleven ruime begrippen zijn die niet uitputtend kunnen worden gedefinieerd (zie bijvoorbeeld arrest van 14 februari 2008, Hadri-Vionnet v. Zwitserland van 14 februari 2008, verzoek nr. 55525/00, blz. 13; ook : Pretty tegen het Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, 61 EHRM 2002-111, X tegen de Bondsrepubliek Duitsland, beslissing van 10 maart 1981, nr. 8741/79, Beslissingen en verslagen 24, blz. 137, Elly Poiuhas Dödsbo tegen Zweden, nr. 61564/00, § 24, EHRM 2006, enz;)

Dat verzoeker in zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging heeft verklaard dat hij langer dan drie maanden in België wenst te verblijven omwille van zijn gezinsleven met zijn vader alsook met zijn broers en zussen;

Dat hij namelijk in zijn aanvraag om machtiging heeft verklaard dat hij de zoon is van de heer T.(...) D.(...), die de Belgische nationaliteit heeft;

Gelet op wat voorafgaat, kan worden afgeleid dat het recht van verzoeker om in België te leven met de enige familie die hij nog heeft, perfect binnen de werkingssfeer van de begrippen privé- en gezinsleven valt;

Dat Uw Raad zich in arrest nr. 2212 van 3 oktober 2007 heeft uitgesproken over het begrip staatsinmenging in het privé- en gezinsleven. Bij die gelegenheid werd eraan herinnerd dat:

"l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales ne s'oppose pas à ce que les Etats fixent des conditions pour le séjour des étrangers sur leur territoire et que, partant, ils prennent une mesure d'éloignement à l'égard de ceux qui ne satisfont pas à ces conditions. Une telle ingérence n'est toutefois permise que pour autant qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sécurité publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui ; que ce critère de nécessité implique l'ingérence soit fondée sur un besoin vital impérieux et soit notamment proportionnée au but légitime recherché. Dans cette perspective, il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit de la requérante au respect de la vie privée."

Vrije vertaling:

"Artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden verzet zich er niet tegen dat staten voorwaarden stellen aan het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied en bijgevolg de uitzetting gelasten van vreemdelingen die niet aan deze voorwaarden voldoen. Deze inmenging is echter slechts toelaatbaar indien het gaat om een maatregel die in een democratische samenleving noodzakelijk is ter bescherming van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, ter voorkoming van wanordelijkheden en strafbare feiten, ter bescherming van de gezondheid of de goede zeden of ter bescherming van de rechten en vrijheden van anderen; dit noodzakelijkheids criterium impliceert dat de inmenging berust op een vitale en dwingende noodzaak en met name evenredig is aan het nagestreefde legitieme doel. In dit verband moet de autoriteit aantonen dat zij een juist evenwicht heeft willen vinden tussen het nagestreefde doel en de ernst van de inmenging in het recht op privacy van verzoeker."

Dat deze beslissing trouwens in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State (zie met name RvS., arrest nr. 100.587 van 7 november 2001);

Verzoeker herinnert ook aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de mens, met name het arrest Sen van 21 december 20014 en het arrest Berrehab van 21 juni 19885, die onderrichten dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven houdt niet alleen een negatieve verplichting in om af te zien van maatregelen die kunnen leiden tot het verbreken van de gezinsbanden, maar ook een positieve verplichting om ervoor te zorgen dat het gezinsleven kan worden voortgezet;

Dat de Raad van State zich ook over dit onderwerp heeft kunnen uitspreken, met name in een arrest van 6 december 2001 (nr. 101.547):

"Le paragraphe 1er de l'art. 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme ne garantit pas seulement la vie familiale, ainsi que paraît l'y réduire la partie adverse, mais protège aussi le droit au respect de la vie privée ; ce droit couvre un domaine d'application large, qui comprend notamment les rapports humains que l'individu est appelé à nouer avec autrui ; qu'il résulte que la partie adverse, en s'étant dispensé d'examiner les raisons culturelles et affectives et les liens personnels d'amitié qui pourraient justifier l'examen par la Belgique de la demande d'asile du requérant, n'a pas statué en prenant en compte toutes les circonstances de l'espèce, et n'a pas motivé adéquatement sa décision."

Vrije vertaling:

"Lid 1 van art. 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens garandeert niet alleen het gezinsleven, zoals de wederpartij lijkt te herleiden, maar beschermt ook het recht op eerbiediging van het privéleven; dit recht bestrijkt een breed toepassingsgebied, dat met name de menselijke betrekkingen omvat die het individu met anderen moet aangaan; daaruit volgt dat de wederpartij, door niet de culturele en emotionele redenen en de persoonlijke vriendschapsbanden te onderzoeken die het onderzoek van het asielverzoek van verzoeker door België zouden kunnen rechtvaardigen, niet heeft beslist met inachtneming van alle omstandigheden van het geval en haar beslissing niet naar behoren heeft gemotiveerd."

Evenzo heeft de Raad van State in een arrest nr. 81.931 van 27 juli 1999 geoordeeld dat:

« L'article 8 de la Convention Européenne de Sauvegarde des Droits de l'Homme protège, non seulement le droit au respect de la vie familiale, mais également le droit au respect de la vie privée ; que cette dernière comporte le droit d'établir et d'entretenir des relations avec d'autres êtres humains, notamment dans le domaine affectif ; pour le développement et l'épanouissement de sa propre personnalité. » ;

Vrije vertaling:

"Artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens beschermt niet alleen het recht op eerbiediging van het gezinsleven, maar ook het recht op eerbiediging van het privéleven; dit laatste omvat het recht op het aangaan en onderhouden van betrekkingen met andere mensen, met name in de emotionele sfeer, voor de ontwikkeling en ontplooiing van de eigen persoonlijkheid;"

Artikel 8, lid 2, van het EVRM bepaalt ook de voorwaarden voor eventuele beperkingen van dit recht:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dat het Europees Hof voor de rechten van de mens in het arrest REES van 17 oktober (Serie A, nr. 106, blz. 15, punt 37) eveneens heeft verklaard dat bij de vaststelling van de omvang van de positieve verplichtingen die op de Staat rusten, een billijk evenwicht moet worden gevonden tussen het algemeen belang en de belangen van het individu, en dat de criteria van artikel 8, lid 2, op dit punt zeer nuttige aanwijzingen bieden;

Inmenging is dus alleen gerechtvaardigd indien deze niet alleen een van de door het Verdrag toegestane doelen nastreeft, maar ook “noodzakelijk is in een democratische samenleving”;

Dat dit evenredigheidsvereiste vereist dat een juist evenwicht wordt gevonden tussen de eerbiediging van de betrokken individuele rechten en de bescherming van de bijzondere belangen die aan de inmenging ten grondslag liggen;

Gelet op het voorgaande en aangezien verweerder het privé- en gezinsleven van verzoeker niet ter discussie heeft gesteld, blijkt niet dat verweerder bij het onderzoek van de door verzoeker aangevoerde factoren het geval van verzoeker naar behoren heeft onderzocht uit het oogpunt van artikel 8 van bovengenoemd verdrag, en heeft hij evenmin gezorgd voor een juist evenwicht tussen het nagestreefde doel en de ernst van de inmenging in verzoekers recht op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven;

Aangezien de vereisten van artikel 8 EVRM, evenals die van de andere bepalingen van het Verdrag, een waarborg vormen en niet louter een “goodwill” of praktische regeling uitmaken (EHRM, 5 februari 2002, België, § 83), enerzijds, en het feit dat dit artikel voorrang heeft op de bepalingen van de wet van 15 december 1980 (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), diende verweerder, alvorens zijn beslissing te nemen, de zaak zo grondig mogelijk te onderzoeken in het licht van de omstandigheden waarvan hij op de hoogte is of behoort te zijn.

De beslissing van de verwerende partij is derhalve strijdig met artikel 8 van voornoemd verdrag; Verweerder heeft echter geen rekening gehouden met de gevolgen van verzoekers scheiding van zijn vader;

Het tweede middel is dienvolgens gegrond;”

2.12. Het tweede middel is niet-ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker verzuimt immers om uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing een motiveringsgebrek zou vertonen.

2.13. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad stipt aan dat de bestreden beslissing enkel de vaststelling bevat dat de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde bij het indienen van de aanvraag om machtiging tot verblijf niet werd vervuld. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat artikel 8 van het EVRM zich zou verzetten tegen de verplichting om bij het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf over een identiteitsdocument te beschikken. Artikel 8 van het EVRM staat er immers niet aan in de weg dat staten voorwaarden vastleggen voor de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied.

Verzoeker bespreekt in zijn tweede middel het gezinsleven met zijn beweerde Belgische vader. Verzoeker houdt hierover een uitgebreid betoog, doorspekt met rechtspraak allerhande en stelt *in fine* van zijn tweede middel dat geen rekening werd gehouden met het gegeven dat hij van zijn vader zal worden gescheiden. Er dient evenwel te worden gewezen op het feit dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt en geen betrekking heeft op de argumenten die in de aanvraag om machtiging tot verblijf werden ingeroepen. Verzoeker toont niet aan dat de thans bestreden beslissing enige invloed heeft op verzoekers huidige gezinsleven. Bijgevolg wordt de schending van artikel 8 van het EVRM niet dienstig aangevoerd (cf. RvS 3 juni 2019, nr. 13.339 (c)).

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juni tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN